

**BŮH, JEŠTĚ NEŽ JSI O TO STÁL,  
K TOBĚ UDĚLAL PRVNÍ KROK.  
TEĎ JE ŘADA NA TOBĚ.**

První čtení: 2. kniha Královská, 20. kapitola, verše 1–11

Bratři a sestry, pokoj Vám,  
děkuji za možnost být po určitém čase opět ve vašem společenství.  
Dnes budu potřebovat hned na začátku Vaši spolupráci – pošlu kyblík s kameny  
a prosím, abyste si každý jeden z nich vybral. Doufám, že jich mám s sebou  
dostatek. Jen podotýkám, že nejsou určeny k tomu, abyste mě jimi zasypali  
během kázání (i když si uvědomuji, že se takovému riziku dobrovolně  
vystavuji).

Dnešní slovo pro nás bude spojené s určitou symbolikou a vychází jednak ze  
čtené starozákonní pasáže a také z listu Římanům 5. kapitoly, veršů 6-10:

*Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za  
bezbožné. Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za  
takového by se snad někdo odvážil nasadit život. Bůh však prokazuje svou lásku  
k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.  
Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze  
něho zachráněni od Božího hněvu. Jestliže jsme my, Boží nepřátelé, byli s  
Bohem smířeni smrtí jeho Syna, tím spíše nás smířené zachrání jeho život.*

Čas od času se dostává s lidmi do diskuse o spravedlnosti. Překvapilo mě, že  
poměrně dost křesťanů se považuje za spravedlivé, přestože vám to neřeknou.  
**Ale tato spravedlnost vychází z úplně jiného zdroje, než bych očekával.** Tím  
zdrojem není Bůh a jeho milosrdenství, nýbrž spíše názor/představa toho, co  
spravedlnost vlastně je. Jsou si jisti věcmi a událostmi a především sami sebou,  
aniž by byli ochotní o něčem diskutovat nebo dokonce pochybovat. Mnohdy  
vidí chyby především na druhých, ví, co by se mělo udělat, co je dobré a co  
špatné.

Ve skutečnosti se v tom věřící příliš neliší od nevěřících – ti jenom ještě  
dodávají, že za to špatné mohou druzí nebo ještě lépe Bůh, pokud tedy vůbec  
existuje.

Jenže i nám se může stát něco naprosto nečekaného, tak jak jsme to četli  
v příběhu o judském králi Chizkijášovi. Tváří tvář své smrti si uvědomíme, na  
čem skutečně záleží, nebo mělo záležet.

- *Na čem tedy, podle Vás v životě skutečně záleží?*

Na vztazích (s Bohem i lidmi), na dotažení rozdělaných věcí, na využití potenciálu, který do nás Pán Bůh vložil...

Je jedno, zda jste v tu chvíli věřící nebo nevěřící. **Nechcete to vzdát, nechcete jen tak odejít, upadnout v zapomnění** – měli jste přeci ještě tolik věcí v plánu. **Najednou s hrůzou zjišťujete, že jste nestihli spoustu důležitých rozhovorů a neměli jste čas na vztahy s blízkými lidmi.**

Chizkijáš má přeci jen něco víc – vědomí, že nad životem i smrtí je tím posledním vládcem Bůh, Boží spravedlnost i milosrdenství. Proto v pláči Bohu předkládá to nejpodstatnější: „...*chodil před tebou opravdově a se srdcem nerozděleným a že jsem činil, co je dobré v tvých očích...*“

Jinými slovy vyjadřuje: *Bral jsem Tě a Tvá nařízení, Bože, doopravdy, poctivě a dělal jsem, co jsem mohl, a tak nejlépe, jak jsem mohl, abych jednal podle Tvé spravedlnosti.*

Chizkijáš, ve chvíli, kdy je bezmocný vůči zprávě o své smrti, se **správně obrací k tomu jedinému, co má jako určitou jistotu ve svém životě** – k Božímu zákonu a k Boží shovívavosti, k Bohu samotnému.

Slyšeli jsme, že se Hospodin nad králem slitoval. A prorok, který mu před malou chvílí zvěstoval blízkou smrt, mu vzápětí přináší zprávu o prodloužení jeho života. A nejen to, dokonce přislíbí zachránit Jerusálém sužovaný asyrskými nájezdníky.

Chizkijáš se směle ptá na znamení, které má potvrdit a dokonce je mu velkoryse nabídnuto, jaké znamení si zvolí. Pán Bůh k Chizkijášovi mluví způsobem, kterému král dobře rozumí.

- ***Jakým způsobem mluví Bůh k Vám? Jak se to konkrétně projevuje, čím Vás oslovuje? Rozumíte jeho řeči?***

Asi Vám moje otázka připadá trochu divná, ale vždycky jsem si ji znovu musel klást, když se mě na to jedno z mých čtyř dětí v průběhu času ptalo: „*Tati, jak mluvíš s Bohem a jak on mluví k tobě?*“

Čas od času se díky těmto otázkám znovu vracím k úplným základním kamenům své víry a to bych chtěl učinit i dnes s Vámi. (Pokud se podaří promítnout obrázky, které mám připravené, tak k Vám k nim vyprávět o jednom z mnoha způsobů, kterým Bůh mluví k mému srdci – pomocí obrazů, které vnímám kolem sebe.)

Možná, a zcela správně, si dáváte otázku, jak příběh Chizkijáše souvisí s námi a s dnešním slovem z listu Římanům. Zvláště, když nikdo z nás není králem, snad ani není v bezprostředním ohrožení života, nadto nežijeme v obleženém městě (i když uznávám – Poděbrady se začínají na počátku května stávat městem obleženým lázeňskými hosty).

A přesto na sebe můžeme obrazně vztáhnout to, co jsem řekl. **Žijeme především v obležení různých pokušení:** prosazování se, k vyplnění našeho vzácného času naplňováním našich nejrůznějších tužeb, k nekonečné zábavě, k ignorování druhých lidí, zvláště když jsou nám nepříjemní, k obcházení veškerých myslitelných pravidel, promrháváním našeho obdarování a potenciálu...

**Denně jsme v ohrožení života a ani nám to nedochází.** (Jen pro pochybující – stačí se po víkendu podívat do statistik dopravní nehodovosti. Každý z těch, kdo někam nedošel, měl přeci také své sny, plány či tužby.)

Troufnu si dokonce tvrdit, že **jsme v určitém smyslu i králi, minimálně tedy svého života:** máme vládnout především sami sobě a nenechat se vláčet emocemi, tužbami, závislostmi, pochybnostmi a okolnostmi.

Stejně jako Chizkijáš, i my se můžeme spolehnout na Boží spravedlnost, jejíž nedílnou součástí je, jak jsem s léty zjistil, i milosrdenství. **Zákon spravedlnosti říká, že mzdou/odplatou za hřích (za přestoupení Božího zákona) je smrt.** Mnohé z toho, v čem jsme selhali, umíme a můžeme napravit. Ale jsou věci, které napravit nemůžeme – například když někoho fyzicky poškodíme či psychicky zlomíme, když někoho usmrtime... Ani svůj vztah k Bohu sami od sebe neumíme napravit – nedokážeme být prostě lepší, než jsme.

**Tváří tvář spravedlivé odplatě jsme bezmocní.** Ale je to Bůh, kdo nám v naší bezmoci spěchá na pomoc. Neudělal nic menšího, než že za nás obětoval jediného spravedlivého – svého Syna Ježíše. (Proto jedním dechem dodávám: *ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.*)

Tváří tvář Ježíši musíme odložit pocit vlastní spravedlnosti a dostatečnosti: *Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.*

- *Kdo z nás by se obětoval pro druhého? Pro spravedlivého snad, a co pro nějakého grázlíka či podvodníčka?*
- *Kdo z nás by pro druhého obětoval vlastní dítě?*

